

I

*Geen palm maar een gepenseelde kale boom in zee.
Het water is onnatuurlijk blauw en het strand helgeel.
Op een dikke tak zit een roofvogel, waarschijnlijk een
visarend, met nagels als weerhaken. Onverwacht sier-
lijk scheert de visarend over het zeeoppervlak, stijgt,
bidt, duikt dan met zijn klauwen recht naar beneden
en grijpt een enorme zilverglanzende zeebaars die zich
net zo lang in bochten kronkelt tot hij ontsnapt.*

Er midden in

– Openmaken!

Er werd hard op de camperdeur gebonsd. We waren diep in slaap, Rock en ik.

– Opendoen!

Een scène die je duizend keer in een film hebt gezien, maar als het je overkomt geloof je het niet. Ze drongen de camper binnen. Rock blafte aan één stuk, ik probeerde hem te kalmeren maar kreeg een verblindende lichtbundel in mijn gezicht.

Of ik Levi was. Levi Levi.

– Waarom schreeuwen jullie zo?

Onmogelijk m'n ogen open te houden in dat licht. Toen ik bevestigde wie ik was grepen gehandschoende handen me links en rechts bij mijn ellebogen en duwden me in onderbroek de camper uit de koude nacht in.

Ze dwongen me hardhandig met één wang op het koude zand en daarna kreeg ik een knokige knie tussen mijn schouderbladen, mijn handen op mijn rug gebonden met een snijdende tiwrap, ik hoorde de klikjes ratelen, precies zoals de regisseur het bedoeld had.

De rest van de film hóórde ik alleen, zag elkaar kruisende helmlichten, opgefokte stemmen van zowel mannen als vrouwen riepen naar elkaar. Stond ik te lang in de duinen met de camper? Viel ik op?

– Ik ben arts, ik heb een ontheffing, kijk maar, ligt in de camper, alles is in orde. Onzin, daar komt geen politiemacht voor op de been midden in de nacht. Rock blafte nog steeds, een hond begrijpt alles van recht en onrecht. Ze trokken hem aan zijn halsband mee naar een van hun wagens.

– Laptop, iPad? riepen ze weer veel harder dan nodig was tegen de staatsgevaarlijke terrorist die ik plots was en die, ik verzin maar wat, een aanslag op een strandtent beraamde. Ik zei dat ik graag het waaróm van deze overval wilde weten, dat ik hier geen laptop had. Ik hoestte, de scherpe knie op m'n rug benam me m'n adem.

– Meneer de politie, begon ik met ingehouden woede, ik stik, kan die knie weg? Ik ben toch al geboeid?

– Mevróúw, antwoordde de stem van boven, en nee dat kan niet. Maar ze verplaatste de druk van haar knie van mijn schouderbladen naar mijn dijbeen waar hij ook irritant drukte, de beproefde methode van het schoolplein.

– Ik ben arts, riep ik, wilt u daarmee ophouden?

– Luister, zei de knie, als u rustig blijft liggen gebeurt er niets onaangenaams. Maar ik begon te roepen wat hier godverdomme aan de hand was, wat mij ten laste werd gelegd en andere dingen die ik me van poli-

tieseries herinnerde. De knie verdween wonder boven wonder net zo snel als hij gekomen was en daarna werd ik overeind getrokken, kreeg eindelijk een deken omgeworpen en werd naar een van de wagens gebracht. Handen strak op je rug gebonden begint op een gegeven moment flink te trekken in je rug. Ik hoorde Rock in een wagen nog steeds bezorgd blaffen.

– Wat gebeurt er met de hond? Niemand gaf antwoord. En wat gebeurt er nu met mij? Ik wist niet eens of ik die zin echt uitsprak of alleen maar dacht. In de auto was het gelukkig warm en keek ik tegen ruggen aan in zwarte jacks met zilveren strepen erop die fel oplichtten als er licht langsstreek. Welke eenheid ging zo gekleed?

Ik was helemaal alleen, wat sterk overdreven was, het universum kon het geen moer schelen wat er met mij gebeurde, ook de branding klonk angstaanjagend onverschillig.

– Voor uw hond kunnen wij niet zorgen, dokter, waar kan die heen? vroeg de ene voorin die half omkeek voor zover zijn aangehangen uitrusting dat toeliet, hij sprak op ironische toon. Ik noemde het adres van de huisartsenpraktijk.

– Iemand komt hem wel halen, zei hij.

*

Het was kil in het lage hok, een kelder, de enige warmte kwam van de verblindende spots in de hoeken. Ik zei

dat ik het koud had, honger ook, ze hielden even halt maar deden niets, zij waren in overhemd met korte mouwen, hadden er geen last van, alsof ze uit een ander land kwamen.

Ze begonnen meteen met verhoren, als wat ze deden zo genoemd mag worden. Ze zeiden dat ik kwaad in de zin had, als arts niet competent, een gevaar voor patiënten, een zenuwachtig mannetje, niet volgens protocol, een waardeloos doktertje zonder ruggengraat. Wat wisten ze van mij? Namens wie treden jullie hier op? vroeg ik. Het waren twee mannen en een vrouw, ze keken elkaar verbaasd aan. Ja dat wil ik wel eens weten, volgens welk mandaat handelen jullie? Jullie lijken me geen politie.

– Wij zijn Boa's in dienst van de Inspectie. Bijzonder Onaangename Aso's voor jou. Je ontbijt wordt zó geserveerd hoor, zei er een, geroosterd brood met roerei en een glaasje jus, dat had je toch besteld? Kaascroisantje erbij? Ze grinnikten gemaakt. Daarna sloeg de andere met zijn vuist op de kantoortafel, alles wat er lag maakte een sprongetje, ik schrok.

– Je bent vér buiten je boekje gegaan, dokter, zei de ene alsof hij in een belabberde toneelvoorstelling stond. Ik zei dat ik niets te zeggen had tot een officiële tenlastelegging, en ik eiste een advocaat. De andere tikte opzichtig tegen zijn oren.

– Ik versta je niet, makker.

– Dan zijn we klaar, zei ik, haal er maar een tolk bij. Als er geen beschuldiging is moeten jullie me laten

gaan. Eentje had een hangsnor die je nooit meer ziet.

– Zat je gezellig te broeien in je campertje aan het strand? vroeg de andere die flaporen had die door zijn haar staken, wat hem meteen sympathiek maakte.

– Lekker zorgeloos zeker, zei de jonge vrouw gespeeld agressief, schepje, emmertje, alle dagen feest, maar dat is toch eigenlijk niks voor een échte dokter?

EEN MAAND EERDER

Levi aan zee

Ik stond met de camper aan de Franse Opaalkust. Ik telde geen weken en ook de dagen waren cijferloos. Droeg geen horloge. Dat moet als je los wil raken van wat geweest is.

Bij mijn eerdere praktijkwaarneming die helemaal uit de hand was gelopen, had ik via een verwaarloosde kattenbeet een ernstige bloedvergiftiging opgelopen, daarvoor werd ik opgenomen. En dan was er ook nog de nasleep van de scheiding van Lea. Mijn leven was een puinhoop geworden.

Ik leef bij de dag, zei ik tegen mijn dochter Dylan voor ik met de camper vertrok. Ze mocht er niet op rekenen dat ik haar op gezette tijden zou bellen of schrijven. Maar ze hoefde zich geen zorgen te maken, als ik ergens dood lag was er toch niets meer aan te doen. Ik zou haar op de hoogte houden.

– Je bent toch niks van plan papa? Je gaat je toch niet van een krijtklif storten of zo?

– Nee lieverd, alleen als ik me verveel.

Ik gniffelde.

Dit was ons toneelstukje.

Ik had een tweedehandscamper aangeschaft en een legerplaatje aan een ketting laten maken met mijn gegevens erin gegraveerd. Maar mijn dochter Dylan zag liever dat ik haar telefoonnummer op mijn borst liet tatoeëren, het zekere voor het onzekere, een familie-trekje.

In de kustplaatsjes koos ik de meest verschoten ansicht die ik kon vinden, plakte er een ouderwetse postzegel op en schreef een cryptische zin aan mijn dochter, hoe het met me ging. Fysiek krabbelde ik langzaam weer op.

Maar ik wilde nog lang niet naar het huis waar Lea en ik samen hadden gewoond en waar onze gedeelde herinneringen lagen opgeslagen. Ik wilde al helemaal niet terug naar de hoeken van de ring waarin zij en ik ons de laatste jaren hadden teruggetrokken zonder een scheidsrechter om ons van elkaar te verlossen. Omdat een huwelijk geen sport is ontbrak ons de ervaring om onze relatie vlot te trekken en de tegenstrijdige emoties waarmee de pijnlijkheden gepaard gingen te ontwarren, de onhoudbare erupties. Tegen beter weten in laat je zo'n situatie bestaan, ook als het leven uit een geniepig wondje ettert en weglekt.

De tijd drukt zich als een accordeon in elkaar, de ene helft gaat op aan het wegduwen van de andere die even mag uitblazen.

Geleidelijk aan overspoelde het geruststellende geluid van de zee mijn getob. Alleen heel soms probeerde de stem aan de binnenkant van mijn schedel nog wat weg te knagen, maar niet zo opdringerig als eerst, alsof hij niet meer in me geïnteresseerd was, een gijzelnemer die van uitputting het touw van de gegijzelde wat liet vieren.

Ik hoopte op een periode waarin alleen de huid van de tijd was achtergebleven. De kalme zee, de langstrekende wolken, de schelpen bij eb.

*

Aan een stormachtige kust waar ik in een café die ansicht aan mijn dochter schreef, schrok iedereen op toen er een harde beltoon klonk.

– Pap? Opa heeft een hartaanval gehad...

Mijn dochter, mijn lieve schat.

– Zo zielig. Hij wil niet naar een ziekenhuis, vind je dat niet raar voor een dokter? Hij zegt dat hij bang is dat hij er niet meer uit komt. Hij ligt alleen maar op de bank, Claudia maakt zich grote zorgen. Hij heeft een eng mager gezicht. Ik denk dat hij gauw doodgaat, Claudia zegt het ook. Kom je terug? Hier is ze.

– Hallo Levi, ja, het was een licht infarct maar toch een infarct, hij heeft er niet veel last van lijkt het, wat kortademig soms, maar het gaat langzaam de verkeerde kant op met je vader, ik zou komen als ik jou was, hij ligt de hele dag op z'n Corbusierbank naar opera's